

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

19. května 2013

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: JOZUE 3-4, IZAJÁŠ 9, 1. TESALONICKÝM 5

„VY VŠICHNI JSTE DĚTI SVĚTLA“

Světlo je základním prvkem vesmíru; světlo je základním elementem života. Není divu, že Stvořitelův první příkaz zněl „*Bud' světlo! A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré...*“ (**Genesis 1:2-4**). Když přemýšlíme o Bohu, myslíme na světlo: „*To světlo ve tmě svítí a tma jej nepohltila*“ (**Jan 1:5**). Bůh „*přebývá v nepřístupném světle*“ (**1. Timoteovi 6:16**).

Božím záměrem je naplnit zemi Jeho slávou, naplnit svět světlem. To se stalo doslova při stvoření a v duchovním smyslu při zjevení evangelijní zvěsti a zvláště při příchodu Syna Božího na svět, jehož si dnes připomínáme v chlebu a ve víně: „*Neboť Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově*“ (**2. Korinským 4:6**).

Kontrast mezi světlem a temnotou je v Bibli všudypřítomný, ve Starém zákoně stejně tak jako v Novém. Když v Egyptě nastala tma, „*všichni Izraelci měli ve svých obydlích světlo*“ (**Exodus 10:23**). Když Hospodin vedl Izrael po poušti, „*šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém a... v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil*“ (**Exodus 13:21**; zmiňuje se o tom i **Nehemjáš 9:12-19** a **Žalm 105:39**).

V Příslovích se nacházejí dva překrásné verše o kontrastu mezi světlem a temnotou: „*Stezka spravedlivých je jak jasné světlo, které svítí stále víc, až je tu den. Cesta svévolníků je však jako soumrak, nevědí, o co klopýtnou*“ (**Přísloví 4:18-19**). Silný obraz světla ve spojení s Božím záměrem používá však především Izajáš. V našem dnešním čtení z proroka Izajáše se setkáváme s veršem, který většina z nás pravděpodobně zná nazpaměť: „*Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist*“ (**Izajáš 9:2**). A světlo se nachází i na mnoha dalších místech této knihy. Když Bůh mluví o svém služebníkovi, Mesiášovi, praví: „*Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům*“ (**Izajáš 42:6; 49:6-9**).

Podívejte se zvláště na Izajáše 60, který rovněž zdůrazňuje, že Boží světlo bude zjeveno pohanům stejně jako židům: „*Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva... K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasům, jenž nad tebou vzejde. Už nebudeš mít slunce za světlo dne, ani jas měsíce ti nebude svítit. Hospodin ti bude světlem věčným, tvůj Bůh tvou oslavou*“ (**Izajáš 60:1-3,19**).

Židé, kteří očekávali příchod svého Mesiáše, o něm hovořili jako o „Světle“. Stařec v chrámu, Simeon, znal Izajášova proroctví a když spatřil malého Ježíše, řekl: „*Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení... světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael*“ (**Lukáš 2:29-32**).

Ježíše však popisuje jako „světlo světa“ zvláště apoštol Jan; Jan 1 v podstatě opakuje slova Genesis, jimiž jsme začali: „*Na počátku bylo Slovo... V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila... pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa*“ (**Jan 1:1-9**).

V Janovi 7 se setkáváme s Ježíšem v Jeruzalémě na Svátek stánků, kdy Pán obrací svou pozornost ke zvláštním rysům této slavnosti – k tradicím připojeným později, které původně nebyly součástí Zákona. Jedna z těchto tradic byla spojená se světlem. Prvního dne svátku byly v ženské dvoraně postaveny čtyři mohutné svítilny (se zapáleným olejem), které osvětlovaly chrámové prostory a velkou část Jeruzaléma. Tato světla připomínala zkušenost Izraele na poušti: sloup oblaku a sloup ohně. Pán Ježíš však vztáhl představu světla na sebe. Svítilny

byly pouze světlem vytvořeným lidmi a byly posledního dne oslav uhašeny. Avšak Kristus, pravé světlo světa, byl světlem, které vytrvalo: „*Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života*“ (Jan 8:12).

Není náhodou, že se hned v další kapitole dočítáme, jak Ježíš vyléčil slepce – daroval světlo člověku, který celý život prožil v temnotě. Pro onoho muže byl zázrak podivuhodným požehnáním, které mu proměnilo celý život. I pro nás tomu tak je v duchovním smyslu – to, že jsme poznali Ježíše jako Světlo světa, proměňuje náš život. I my jsme byli od narození duchovně slepí, ale Pán Ježíš Kristus nám milosrdně otevřel oči a daroval nám světlo. „*Ještě jen na malou chvíli je světlo mezi vámi. Dokud máte světlo, neustávejte v cestě, aby vás nepřekvapila tma; kdo chodí ve tmě, neví, kam jde*“ (Jan 12:35).

Kdo jiný měl ještě zkušenost s tím, že spatřil Světlo? Saul z Tarsu! Kráčel v temnotách a na cestě do Damašku byl obrácen ve světelné záři. Aby pochopil svou duchovní slepotu, byl dočasně oslepen. Od oné doby apoštol Pavel rád používal ve svých kázáních a dopisech symboliku světla a temnoty. Jeho misí jako apoštola pohanům bylo, aby „*otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu*“ (Skutky 26:18). Pavlovo nabádání platí i pro nás: „*Odložme... skutky tmy a oblečme se ve zbroj světla*“ (Římanům 13:12).

Od Římanů nyní přejdeme k dnešnímu čtení z prvního listu Tesalonickým, kde Pavel vysvětluje některé z dramatických událostí, k nimž dojde při příchodu Pána Ježíše Krista. V kapitole 4 píše o příchodu Krista a o vzkříšení těch, kdo zemřeli. V kapitole 5 se snaží zodpovědět otázku, kterou si jistě položilo nemálo učedníků: Kdy se to stane? Nemůže uvést žádné datum a ani o 2000 let později si nemůžeme být jisti tím, kdy se náš Pán přesně objeví: musíme být neustále připraveni, že může přijít každým okamžikem, a pozorujeme znamení, že k tomu musí dojít již brzy. Jeho příchod bude náhlý a nečekaný pro lidi světa, kteří v něj nevěří, ale pro věrné, kteří pozorují znamení, by neměl být překvapením: „*... den Páně přijde, jako přichází zloděj v noci... tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou. Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě*“ (1. Tesalonickým 5:1-5).

Žijeme v temném světě – ve světě, který se každým dnem stává duchovně temnějším. Ví pramálo o pravém světle a my zde máme svou roli, máme nést pochodeň. Zatímco čekáme na den slávy, jsme povoláni, abychom byli světýlky, osvětlujícími alespoň trochu temnotu našeho věku „*Boží děti... uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítíte jako hvězdy, které osvěćují svět*“ (Filipským 2:15). „*Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích*“ (Matouš 5:16).

Knihy Zjevení popisuje věk království, kdy bude Nový Jeruzalém naplněn Boží slávou: „*To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek*“ (Zjevení 21:23, opakuje Izajáše 60:19). Až bude Boží záměr dokončen a všechna proroctví vyplněna, vše bude naplněno světlem. Jak nádhernou vizí se můžeme povzbuzovat!

Když přijímáme chléb a víno a zamýšlíme se nad dílem Toho, kdo byl Světlem světa, poděkujme Bohu za jeho příchod a za vše, čeho dosáhl svou smrtí na kříži. Nechtě odsud s jeho pomocí odcházíme posílení ve svém odhodlání připravit se na jeho příchod.